

ISTEN-E JÉZUS?

**A MOSZKVAI ÁLLAMI EGYETEM
TANÁRAI ÉS HALLGATÓI SZÁMÁRA TARTOTT
ELŐADÁS ÁTDOLGOZOTT ANYAGA**

- John Maisel -

ELŐSZÓ

Ezt az előadást a Moszkvai Állami Egyetem tanári kara és hallgatói számára tartottam a Szovjetunióban 1990-ben. Hallgatóságom nagyrészt ateista, templomba nem járó tanárokból és hallgatókból állt, akiknek nem volt ismeretük a keresztény hitről, sem bibliai tájékozottságuk. Az volt a célom, hogy világossá tegyem Jézus Krisztus személye; állításai és céljai egyedülálló voltát, és érthetően elmagyarázzam, hogyan létesíthet valaki kapcsolatot az igaz, élő Istennel Jézus Krisztuson keresztül. Az előadás eredményeként a hallgatóság nagy része jelezte, hogy szeretne velem imádkozni, és átadta az életét Jézusnak. Mint azt az egyik egyetemi tanár mondta: „Ez az első alkalom, hogy a keresztény hit egyedülállóságának ésszerű magyarázatát hallottam.”

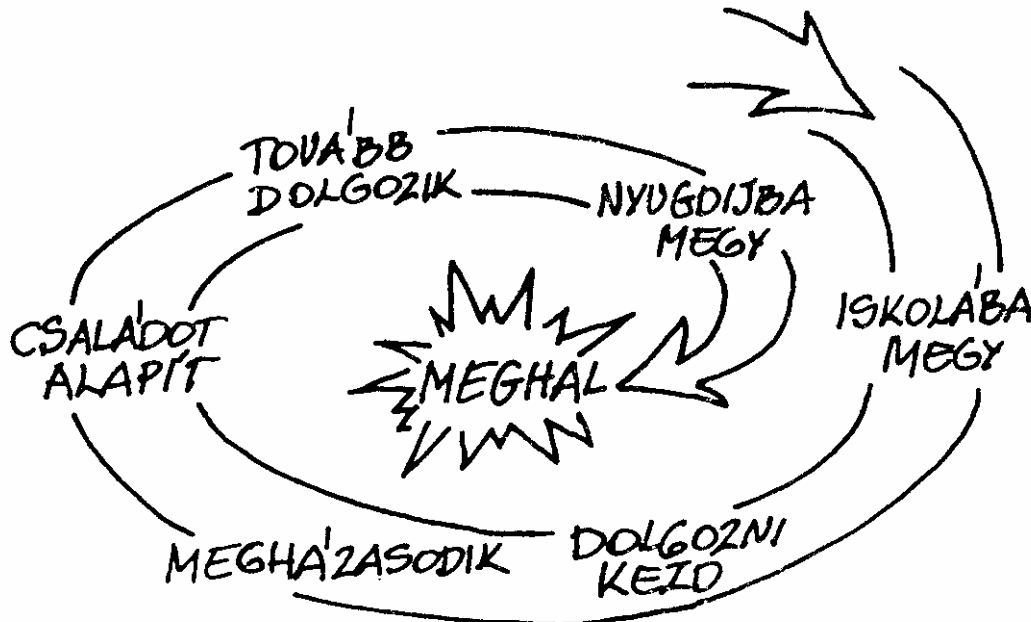
Egy másik, fizika szakos tanár ezt mondta nekem: „Az egyetlen alkalom, amikor valaha is Istenre gondoltam akkor volt, amikor az ateista szemléletű tanári vizsgáimat tettem. Valamilyen ismeretlen okból eljöttem az ön előadására, és most már tudom, hogy csakis Isten töltheti be életem ürességét.” Remélem, hogy ha bőséges életet és megbocsátást keres, meg fogja találni e kis könyv olvasása közben, még akkor is, ha nem ateista, és jár templomba.

Szeretném hálámat kifejezni Jane Prattnek, azért a jó néhány óráért, melyet számítógépe előtt töltött begépelve és újragépelve ezt a magnófelvételtől lejegyzett előadást; Jan Rodgernek, Carolyn Prince-nek, Ed és Catherine Headingtonnak szerkesztésbeli szaktudásukért, mellyel segítettek egy szóban elhangzott előadást könyv alakban olvashatóvá tenni.

Isten áldásával
John M. Maisel

BEVEZETÉS

AZ EMBER MEGSZÜLETIK, AZUTÁN...



Ennyi csak az élet?

Az élet biztosan több ennél, de merre vezet az utunk innen? Mi a célunk? Mi a sorsunk? Hogyan lehet teljes, hogyan válhat tartalmassá megüresedett életem?

A következő előadás választ fog adni mindezekre a kérdésekre, és segít majd tisztábban megérteni, hogyan található meg az élet igazi értelme egyedül Jézus Krisztusban.

ISTEN-E JÉZUS?

KICSODA JÉZUS KRISZTUS? - ez napjaink nagy kérdése. Ezért döntöttem úgy, hogy a ma esti előadást két kérdésre bontom:

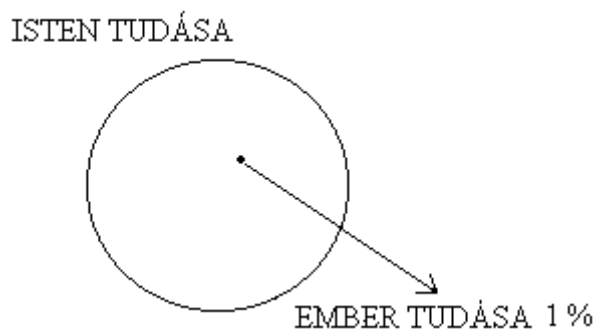
1. ISTEN-E JÉZUS?

2. HOGYAN ISMERHETEM MEG ŐT SZEMÉLYESEN?

Azért választottam ezeket a kérdéseket, mert nincs időnk a legelején kezdeni, olyan kérdésekkel, mint: „Van Isten?” vagy „Hogyan tudhatom meg, hogy Isten valóban létezik?” Még ha lenne is elég időnk, ha adnék is ésszerű magyarázatot egy személyes, végtelen Isten létezésére; végül fel kellene tennünk a kérdést: „Kicsoda Jézus Krisztus?”

Ha a világ minden tájáról egybegyűjtenénk különböző hitű és neveltetésű vallási szaktekintélyeket, és megkérdeznénk tőlük, „Kicsoda Isten?”, sok különböző választ kapnánk. Egyesek azt mondanák, hogy Isten személyes. Mások azt mondanák, hogy Isten személytelen. Ha azonban hisszük, hogy az igazság nem viszonylagos, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy Isten nem lehet egyszerre személyes és személytelen. Ha megvizsgáljuk az Istenről feltett kérdéseket - „Kicsoda Ő?” és „Hogyan ismerhetem meg Őt?” -, szembesülünk egy véges elme behatároltságával, amint megpróbál megérteni egy végtelen lényt, személyt, vagy Istent. Mivel elménk behatárolt és véges, az emberiség sok különböző véleményt alakított ki.

Még az az ember is, aki azt mondja, hogy nincs Isten, ellentmond egy fontos filozófiai alapelvnek. Ő mint véges értelemmel bíró személy tesz abszolút kijelentést a végtelen természetéről. Ez olyan, mintha azt kérdeznénk, hogy mennyi az emberiség teljes tudása. Albert Einstein, a Nobel-díjas fizikus azt mondta, hogy az emberiség a teljes tudásnak kevesebb, mint egy százalékát képes felfogni. Ha a teljes tudásnak csupán egy százalékával rendelkezünk, nem lenne lehetséges Isten számára, hogy a maradék kilencvenkilenc százalékban létezzen?



Láthatják, hogy lehetetlen egy véges elmével rendelkező személynek azt az abszolút kijelentést tennie, hogy nincs Isten, mert ahhoz, hogy ezt megtehesse, a lehetséges tudás egészével kellene rendelkeznie. Ezért hát nagyon nehéz az embereknek úgy elgondolkodni Isten tulajdonságairól, hogy biztosak lehessenek nézeteik helyességében.

A következő beszélgetés - mely egy egyetemi tanár és egy olyan férfi között zajlott le, aki ateistának vallotta magát - segít ezen érv szemléltetésében:

EGYETEMI TANÁR: Hogyan mondhatja, hogy ön ateista (egyáltalán nem létezik Isten), ha egyetért azzal, hogy a teljes tudás kevesebb, mint egy százalékaival rendelkezik?

FÉRFI: Azt hiszem, azt kell mondanom, hogy agnosztikus vagyok: nem tudom, hogy van-e Isten.

EGYETEMI TANÁR: Meggyőződéses vagy bizonytalan agnosztikus?

FÉRFI: Ezt hogyan érti?

EGYETEMI TANÁR: A meggyőződéses agnosztikus azt mondja: „az ember nem tudhatja, hogy van-e Isten”, a bizonytalan agnosztikus azt mondja: „Nem hinném, hogy létezik Isten.”

FÉRFI: Azt hiszem, rólam azt mondaná, hogy meggyőződéses agnosztikus vagyok.

EGYETEMI TANÁR: Biztos lehet valaha is abban, hogy biztos lehet abban, hogy nincs Isten? Avagy: bizonyosan tudja, hogy nem tudhat semmit sem bizonyosan?

FÉRFI: Nem, nem mondhatom bizonyosan, hogy biztos lehetek abban, hogy nincs Isten.

EGYETEMI TANÁR: Tehát valójában mégis bizonytalan agnosztikus?

FÉRFI: Igen, azt hiszem igen - nem tudom, hogy van-e Isten.

EGYETEMI TANÁR: Úgy tűnik, ön hasonlít ahhoz az emberhez, aki azt mondja: „Még sohasem láttam bizonyítékot Isten létezésére, így hát nem tudom, hogy létezik-e.”

FÉRFI: Valóban, még sohasem szembesültem olyan bizonyítékkal, mely Isten, az élet, a halál utáni élet vagy az élet értelme mellett szólt volna.

Pontosan itt kell kezdenünk, ezzel a kérdéssel: ***Van elégséges bizonyíték, melyből arra következtethetnék, hogy van Isten, és hogy személyes kapcsolatom lehet vele?***

Most térjünk vissza a vallási szaktekintélyekből álló bizottsághoz. Tegyük fel, hogy ebben az általunk összehívott bizottságban valaki feláll és ezt mondja: „Én vagyok a Mindenható Isten - én vagyok menny és föld Teremtője. Én teremtettelek téged, és ha valódi értelmet akarsz találni életedben, személyesen meg kell ismerned engem és kapcsolatban kell állnod velem.” Ha ez megtörténne, akkor legalább lenne miből kiindulnunk. Megnézhetnénk az életéről szóló bizonyítékokat, hogy megállapítsuk állításának igaz vagy hamis voltát. ***És pontosan ez áll a rendelkezésünkre Jézus Krisztus személyében.***

Kétezer évvel ezelőtt, földi szolgálata alatt Jézus azt hirdette: „Én vagyok Isten.” Azt mondta, hogy Ő menny és föld Alkotója, és hogy csakis Általa lehet része az emberiségnek valódi békességben és örök életben. Nemcsak megtette ezt a drámai kijelentést, de bizonyítékokkal alá is tudta támasztani állításait. Jézus egyedülálló volta istenségének hirdetésében rejlik.

Hadd álljak meg itt, hogy azt mondjam, Jézus egyedülálló a világ vallási alakjai között abban, hogy Istennek vallotta magát.

Buddha sohasem mondta, hogy ő Isten.

Mózes sohasem mondta, hogy ő Jehova.

Mohamed sohasem mondta, hogy ő Allah.

Jézus Krisztus azonban az IGAZ és ÉLŐ Istennek vallotta magát!

A feljegyzések azt mutatják, hogy Jézust nem azért feszítették keresztre, mert feltámasztotta a halottakat, mert visszaadta a vakok látását, vagy mert meggyógyította a bénákat. Jézust azért feszítették meg, mert azt állította, hogy Ő Isten. Ez teszi istenségének kérdését rendkívül fontossá.

Buddha csak azt mondta: „*Tanító vagyok, aki az igazságot keresi.*”

Jézus azt mondta: „*Én vagyok az igazság.*”

Konfuciusz azt mondta: „*Sohasem állítottam, hogy „szent vagyok.”*”

Jézus azt mondta: „*Ki tud rám bűnt bizonyítani?*”

Mohamed azt mondta: „*Nincs reményem, hacsak Isten rám nem borítja kegyelme köntösét.*”

Jézus azt mondta: „*Ha nem hisztek bennem, meghaltok bűneitekben.*”

Jézus állításai választás elé állítják a hallgatót, az olvasót. Mai döntésük Jézus Krisztussal kapcsolatban a legfontosabb, melyet valaha is hozni fognak.

Döntésük Jézus Krisztussal kapcsolatban fontosabb, mint az eszméik. Fontosabb, mint a karrierjük, és fontosabb, mint az élettársuk megválasztása. Ha Jézus valóban Isten, akkor el kell dönteniük, hogy mihez kezdenek ezzel az információval. Ha ő nem Isten, akkor semmi közünk hozzá.

C. S. Lewis, az Oxfordi Egyetem egykori tanára ateista volt, majd később keresztény lett. Írásaiban Lewis kihangsúlyozta, hogy az ember nem lehet semleges Jézus Krisztussal kapcsolatban. Ezt írja:

Most éppen azt próbálom megakadályozni, hogy valaki azt a valóban ostoba dolgot mondja, amit oly gyakran mondanak Róla: „Jézust hajlandó vagyok elfogadni, mint nagy erkölcsi tanítót, de nem fogadom el azt az állítását, hogy ő Isten.” Nos, ezt az egyet nem szabad mondanunk. Az olyan ember, aki pusztán ember, és olyasmiket mond, mint Jézus, nem nagy erkölcsi tanító, hanem vagy örült - ugyanúgy, mint az, aki buggyantott tojásnak tartja magát -, vagy pedig maga a pokolbéli ördög. Választaniuk kell. Ez az ember vagy Isten Fia volt, és még most is az; vagy pedig örült, sőt annál is rosszabb. Bezárhatják, mint valami bolondot, leköpdöshetik és megölhetik, mint démont; vagy leborulhatnak a lábai elé, s Úrnak, Istennek szólíthatják. De hagyjunk már fel ezzel a leereszkedő sületlenséggel arról, hogy nagy ember, nagy tanító volt. Ezt a lehetőséget nem hagyta nyitva számunkra. Nem is akarta.

Remélem, miután elolvasták ezt, nem fogják továbbra is azt mondani, hogy Jézus csak egy jó ember volt. Ha őszinték akarnak lenni és logikusan gondolkodnak, nem tételezhetnek fel semleges területet. Jézus vagy Isten, vagy hazug. Lehet, hogy azt vonják le következtetésként, hogy Jézus nem Isten, és úgy döntenek, hogy elutasítják őt, de - mint azt Lewis professzor mondta - kérem önöket, ne mondják, hogy csak egy jó erkölcsi vezető volt.

JÉZUS KÉT KÉRDÉSE

Egy nap Jézus feltett két kérdést néhány követőjének: „*Kinek mond engem a világ?*” és „*Ti kinek mondtok engem?*”

Ez a két kérdés a kiindulópontunk. Először is, kinek mondja a világ Jézus Krisztust? Ha már megvizsgálták Jézus Krisztus személyét, valószínűleg egyetértenek a legtöbb gondolkodó emberrel abban, hogy Jézus a leegyedülállóbb személyiség, akit a világ valaha ismert. Jézus nem csak egy a nagy emberek között: Ő a legnagyobb ember, aki valaha élt. Minél többet tanulmányozzuk az életét, annál nagyobb hatással van ránk. Még ateisták és szkeptikusok is elismerik Jézus egyedülálló voltát. Hallgassák meg, mit mondtak a világ szkeptikusai Jézusról és a történelemben játszott páratlan szerepéről.

Renan, a francia gondolkodó és ateista mondta: „Bármilyen meglepetéseket hoz is a jövő, egy dolog biztos: Jézust senki sem fogja felülmúlni.”

Rousseau, egy másik francia gondolkodó összehasonlította Jézust Szókratésszal, s ezt mondta: „Ha Szókratész élete és halála egy bölcs élete és halála volt, akkor Jézus élete és halála egy Istené.”

Napóleon mondta: „Én ismerem az embereket, de Jézus Krisztus nem pusztán ember volt.”

Lord Byron, az angol költő - aki igazán nem vallott magáénak keresztény elveket, s aki huszonhat évesen halt meg, mert életét csak az önző élvezeteknek élte - ezt mondta Jézusról: „Ha valaha egy ember Isten volt, vagy Isten egy ember, Jézus mindkettő volt.”

Nemrégiben egy író így írta le Jézus hatását: „Nemcsak közel járok az igazsághoz, hanem az igazat állítom, amikor azt mondom, hogy minden hadsereg, mely valaha menetelt, minden hajóhad, melyet valaha építettek, minden parlament, mely valaha ülésezett, és minden király, aki valaha uralkodott, együttvéve sem volt olyan nagy hatással az ember életére ezen a Földön, mint egyetlen egy élet, a názáreti Jézusé.”

Jézus Krisztust tehát a szkeptikusok és azok, akik ismerték életét, a valaha élt legegységesebb személynek tartják.

Ne feledjük a kérdésünket: „**Kinek mondja Jézus Krisztust a világ?**” Néhány ember azt mondja, hogy Jézus csak legenda vagy mítosz volt, hogy valójában sohasem létezett.

Philip Schaff, a történész mondta: „Jézus Krisztus, bizonyossága olyan biztos, mint az én személyazonosságom.”

Dr. F. F. Bruce mondta: „Néhány ember eljátszik Krisztus mítoszával, legendájával, eszményképével; akik így tesznek, nem történelmi kutatás alapján teszik ezt!”

Még világi történelmi források is - mint például Cornelius Tacitus, az első századbéli római történetíró részletesen beszámolnak Jézus személyéről.

Flavius Josephus, az ismert első századbéli zsidó történetíró beszámol Jézus életéről, haláláról és arról, hogyan járt-kelt hirdetve, hogy ő a Messiás, és tett nagy dolgokat.

H. G. Wells, a szkeptikus, Történelmi áttekintés című művében több mint húsz oldalt szentel Jézus Krisztusnak, történelmi szempontból bizonyítva életét és halálát.

Persze a Bibliában négy különböző, részletes beszámolót találunk Krisztus életéről. Tudatában vagyok annak, hogy sok ember megkérdőjelezi a Biblia történelmi megbízhatóságát, de ismételten vigyáznunk kell az olyan megjegyzésekkel, melyek nem gondos kutatásra alapozottak. Ami azt illeti, a négy evangélium megbízhatóságára több világi bizonyíték van, mint bármely más klasszikus irodalmi műére.

A BIBLIA, MINT MEGBÍZHATÓ FORRÁS

A *klasszikus irodalom hitelessége* című művében Barnes professzor felsorol három alapvető vizsgálatot, melyeket a történelmi iratok megbízhatóságának megállapítására alkalmaznak: a bibliográfiai vizsgálat, a belső bizonyítékok vizsgálata, és a külső bizonyítékok vizsgálata.

A bibliográfiai vizsgálat az eredeti kézirat másolatainak számát, az eredeti és a létező másolatok között eltelt időt vizsgálja, amikor már egy eredeti kézirat sem létezik.

A belső bizonyítékok vizsgálata a kéziratban belüli következetességeket és következetlenségeket vizsgálja.

A külső bizonyítékok vizsgálata más történelmi forrásokat vizsgál annak megállapítására, hogy azok megerősítik-e vagy cáfolják a kéziratban szereplő állításokat, ilyen lehet például archeológiai bizonyíték.

A bibliográfiai vizsgálat a következőképpen alkalmazható:

Caesar Kr.e. 100 és 44 között írta meg a gall háborúk történetét. A rendelkezésünkre álló legkorábbi másolat 1000 évvel halála után készült, és mindössze tíz másolatunk van ebből az iratból.

Platón kb. Kr.e. 427-től 347-ig írt; írásainak rendelkezésünkre álló legkorábbi másolatai Kr.u. 900 körül készültek, majdnem 1200 évvel az eredetiek után. Mindössze hét másolat maradt fenn.

Arisztotelész Kr.e. 348 és 322 között élt és írt. Ma mindössze öt másolatunk van kéziratairól, a legkorábbi másolat Kr.u. 1100 körül készült, több mint 1400 évvel az eredetiek után.

Tacitusz, a római történetíró az első században írt. Az egyetlen rendelkezésünkre álló másolat írásairól kb. Kr.u. 1100-ból, az eredetinelől több, mint 1000 évvel későbből való.

Szerző	Mikor íródott	Legkorábbi másolatok	Időkülönbség	Kéziratok száma
Caesar	Kr.e. 100-44	Kr.u. 900	1000 év	10
Platón	Kr.e. 427-347	Kr.u. 900	1200 év	7
Arisztotelész	Kr.e. 384-322	Kr.u. 1100	1400 év	5
Tacitusz	Kr.u. 100	Kr.u. 1100	1000 év	1

A bibliográfiai vizsgálatnak köszönhetően a szakemberek megerősítették Caesar, Platón, Arisztotelész és Tacitusz írásainak eredetiségét és a szerzők megbízhatóságát. Most alkalmazzuk ugyanezt a vizsgálatot a bibliai írásokra, az újszövetségi iratokra. Az Újszövetség könyvei kb. Kr.u. 40-től 90-ig íródtak. A legkorábbi kéziratmásolatok Kr.u. 130-tól mindössze 4050 évvel az eredetiek után készültek. Több mint 24 000 másolat létezik. A megbízhatóság bibliográfiai vizsgálatának az Újszövetségre történő alkalmazása alapján tehát kétszer is meg kellene gondolnunk, mielőtt az mondanánk, hogy a bibliai írásokban nem lehet megbízni. Ha alkalmazzuk a belső és külső bizonyítékok vizsgálatát, még világosabbá válik, hogy a Biblia megbízható és határozottan Isten által ihletett irat.

J. Harold Greenlee, az újszövetségi görög nyelvvel foglalkozó tudós hozzáteszi: „Míthogy a tudósok általánosan megbízhatónak fogadják el a régi klasszikus írásokat, bár a legkorábbi kéziratok oly sok évvel az eredeti iratok után készültek, és a pontos kéziratok száma sok esetben oly kevés; világos, hogy az. Újszövetség szövegének megbízhatósága hasonlóképpen garantált.”

Ne feledjék a kérdésünket: „**Kinek mondja a világ Jézus Krisztust?**” Gyakran úgy találom, hogy az értelmiségi hajlamosak azt mondani: a vallásos érdeklődés csak arra való, hogy a kevésbé művelt embereket segítse; csak a tudatlan és tanulatlan embereket érdekli az, hogyan ismerhetik meg Istent, és csak nekik van szükségük Istenre.

Hadd osszam meg most önökkel azt, amit múlt és jelen nagy elméi mondtak arról, hogyan törekedtek megtalálni Istent Krisztus személyén keresztül.

A német irodalom talán legkiemelkedőbb alakja, **Johann Wolfgang von Goethe**, a költő és drámaíró Jézust „az isteni személy”-nek, „a Szent Ember”-nek nevezte, és ezt írta: „Ha az Isten valaha megjelent a Földön, az Krisztus személyében volt.”

A Nobel-díjas **Alekszander Szolzsenyicin**, aki világszerte elismert irodalmi eredményeiért, nyíltan beszél Jézus Krisztusba vetett hitéről, és arról, hogyan nyerte meg őt egy zsidó orvos Jézus számára, mialatt a Gulagban volt.

Lev Tolsztoj és más az önkéntes országából (a Szovjetunióból) származó írók is leírták Isten Lelkének munkáját, ahogy teljesen megváltoztatta az életüket.

Lev Tolsztoj, a híres orosz író élete nagy részét ateistaként élte le, de élete vége felé a következő kijelentést tette: „35 évig a szó legszorosabb értelmében nihilista voltam - nem forradalmi szocialista, hanem olyan valaki, aki semmiben sem hitt. Öt évvel ezelőtt megtaláltam a hitemet. Hittem a Jézusról szóló tanokban, és életem egésze egy hirtelen átváltozáson ment keresztül - élet és halál megszűnt gonosz lenni. Kétségbeesés helyett megízleltem azt az örömet és boldogságot, melyet a halál sem tud elvenni tőlem.”

Minden idők talán legnagyobb irodalmi zsenije, **William Shakespeare** a következőket mondta halála előtt: „Isten, a Teremtőm kezébe teszem le lelkemet, bizonyossággal híve Jézus Krisztusban, az én Megváltómban.”

Ambrose Fleming professzor, akit megválasztottak Anglia legkiválóbb tudósának, és aki a Londoni Egyetem nyugalmazott elektrotechnika tanára a következőket mondta Jézusba vetett hitéről beszélve: „Nincs semmi az egész Bibliában, ami a tudomány emberének problémát okozna Jézussal kapcsolatban.”

Ma a Szovjetunióban **dr. Dimitrij A. Kuznyecov** egy biokémikus, aki három doktori címet szerzett elnyerte a **Tudományos Lenin Komszomol Díjat**. 1989-ben az Egyesült Államokban járt és beszélt Jézusba vetett hitéről. Írt is egy cikket a Szovjetunióban az ateizmus nélküli tudományról.

Karl Barth-t, századunk egyik vezető szellemóriását - akit a „nagy svájci gondolkodó”-ként tartanak számon - megkérdezték, hogy mi volt az a legmélyebben szántó gondolat, mely valaha eszébe jutott. Így válaszolt: „Jézus szeret, jól tudom.”

Charles Malik professzor, az Egyesült Nemzetek Szervezetének korábbi főtitkára Jézusba vetett hitéről beszélve azt mondta: „Meg kell szüntetnünk Krisztus és a világegyetem, értelem és hit szétválasztását.” Személyesen is beszélt nekem Jézus Krisztus, mint Megváltója és Ura melletti elkötelezettségéről.

Tehát kérem önöket, ne mondják, hogy Jézus csak egy tiszta erkölcsi elveket valló jó ember volt, és ne fogadják el azt a következtetést, hogy Ő sohasem létezett vagy csak mítosz volt. És kérem önöket, ne gondolják, hogy csak a tudatlan és tanulatlan embereket érdekli, hogy ki Jézus. Nem hiszem, hogy őszintén keresik az igazságot, ha ezt teszik.

„KINEK MONDJÁK ÖNÖK JÉZUS KRISZTUST?”

Térjünk át a második kérdésre: „**Kinek mondják ÖNÖK Jézus Krisztust?**” A kérdés megválaszolásához azonban szükségük van bizonyítékokra és tényekre, melyek segítségével intelligens felelet adható.

Fel kell tennünk magunkban a kérdést, hogy van-e elégséges bizonyíték, mely alátámasztaná a Jézus Krisztusba, mint a világ Megváltójába vetett intelligens hitet. Tudják, a szívem nem képes megtenni azt, amit az elmém elvet. Így hát mielőtt végzünk ma este, a szívükkel kell megválaszolniuk a kérdést: „Ki Jézus Krisztus?” Sokszor találkoztam olyan, az értelem támasztotta akadállyal, melyet fel kellett dolgoznom, s a hitem csak ezután nyugodhatott azon az intelligens alapon, melyet Isten megkíván. Ha Isten létezik; és nem néma - ha Jézus Krisztus a válasz az emberi szív szükségleteire -, akkor Isten azt akarja, hogy felfogjam az értelmemmel az Ő tervét, melynek célja, hogy kapcsolatba kerüljön az emberekkel. A kereszténység azon a szilárd alapon nyugszik, melyet Jézus Krisztus állításainak tudása és igazolása jelent.

JÉZUS NÉHÁNY EGYEDÜLÁLLÓ ÁLLÍTÁSA

Engedjék meg, hogy áttekintsem Jézus néhány állítását, megvetve ezzel az alapot ahhoz, hogy egy bizonyos állításának a következményeit megvizsgáljuk. Nem egy hétköznapi emberről van most szó.

Amikor Jézus visszaadta egy vak látását, ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága.” (János 9,5)

Amikor két hallal és öt kenyérrel jóllakott 5000 embert, ezt mondta: „Én vagyok az élet kenyere.” (János 6,35)

Mikor az elé az ember elé vitték, aki kivégeztette volna; és megkérdezték, hogy Ő-e a Krisztus, az Isten Fia, Jézus ezt mondta: „Igen, úgy van, ahogy mondom.” (Máté 26,63-64)

Tamás - az a tanítvány, aki kételkedett abban, hogy Jézus valóban feltámadt a halálból - így szólt, amikor látta Jézust és megérintette a kezén s az oldalán lévő sebeket: „Én Uram és Istenem.” (János 20,28) „Aki engem lát, látja az Atyát” - mondta Jézus (János 14,9). Miután feltámasztott egy embert a halálból, így szólt: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbenem, ha meghal is él.” (János 11,25) Tehát Jézus állítása, hogy Ő a világ megváltója és szolgálatának egyedülállósága nyilvánvaló. Állításainak valószínűleg legfontosabbika, hogy joga van bűnöket megbocsátani a földön, mely jog egyedül Istent illeti meg. Hallgassák meg az egyik beszámolót, mely ezzel az állítással foglalkozik.

Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak bűneid.” Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: „Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben? Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! vagy azt mondani: Kelj :fel, fogd az ágyadat és járj!? Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön” - így szólt a bénához: „Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat; és menj haza!” Az pedig felkelt; azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Ilyet még sohasem láttunk!”

(Márk 2;1-12)

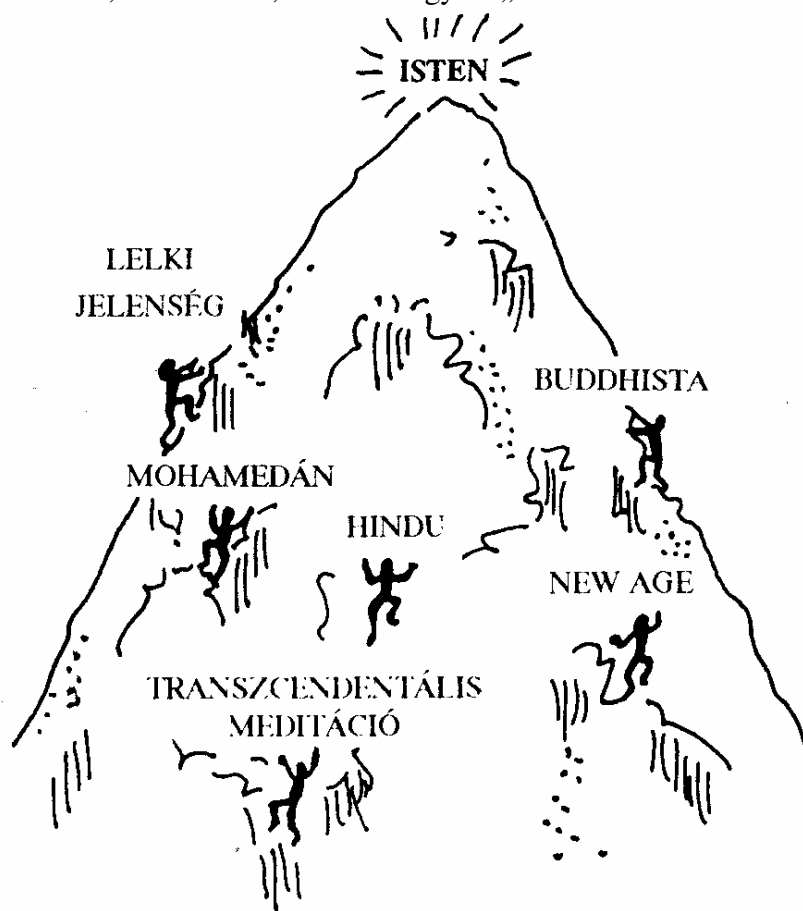
Most pedig irányítsuk figyelmünket Jézus egyik legmélyebb értelmű állítására, mely, ha igaz, valóban megdöbbentő. Ha ez az állítás igaz, el kell dönteniük, hogyan akarják élni az életüket - Vele vagy Nélküle.

„Én vagyok Az Út, Az Igazság és Az Élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” - mondta Jézus (János 14,6).

AZ ÚT

Jézus nem azt mondta, hogy: „Én vagyok **egy** út”, Ő azt mondta: „Én vagyok **az** út”. Sokan azt gondolják, hogy Isten egy hegy tetején ül, s az emberek különböző utakon másznak fel erre a hegyre és jutnak el Istenhez, aki fenn él a hegycsúcson. Azt hiszik, hogy teljesen mindegy, hogyan jutnak fel a csúcsra, ahol Isten van, mivel mindenki ugyanarra a helyre akár eljutni, ahol megismerheti Őt. Ebből tehát arra következtetnek, hogy bármilyen módszer, mellyel feljutnak a csúcsra jó, vagyis bármilyen hitet választanak is, az el fogja vezetni őket Istenhez. Minden ösvény helyes, mivel mindannyian ugyanazt a hegyet másszuk, nem? Semmiképpen sem, ha megfontolunk egy logikai alapelvet: az „Ellentmondásmentesség Törvényét”, mely azt mondja ki, hogy ha „A” ellentmond „B”-nek, vagy „B” ellentmond „A”-nak, akkor vagy az egyik igaz és a másik nem, vagy mindkettő hamis. Ha például azt mondom, hogy minden toll feketén ír, és önök azt mondják, hogy néhány toll kéken fog, mindkét állítás nem lehet igaz. Vagy nekem van igazam és önök tévednek, vagy önöknek van igaza és én tévedek, vagy mindketten tévedünk.

Íme egy másik példa. A muzulmán azt mondja: „Jézus csak egy próféta volt; egy jó, erkölcsös ember. De nem halt meg a kereszten és nem támadt fel a harmadik napon. Hogy Istenhez eljuss, Mohamednek kell engedelmességed.” A keresztény egyetért Jézussal, aki azt mondta, hogy Ő a világ Megváltója. A keresztény hiszi, hogy Jézus meghalt a kereszten és három nappal később feltámadt a halálból. Mindkét állítás nem lehet igaz; vagy az egyik igaz és a másik nem, vagy fordítva, vagy mindkettő hamis. Továbbá Jézus azt mondta: „Én vagyok az út”, nem „egy út”, ez pedig egy minden mást kizáró állítás. Ha Jézus szavai igazak, akkor Ő minden más a hegyen felfelé, Istenhez vezető ösvényt kizár. Ha Jézus az út, az egyetlen út, melyen eljuthatok Istenhez, akkor senki más - még Mohamed, Konfuciusz, Buddha vagy az „Énünk” sem lehet az Istenhez vezető út.



Nem az én állításom ez. Ezt Jézus mondta. Ha van olyan ösvény, amely nem Jézus Krisztuson keresztül vezet Istenhez, akkor Krisztus kereszthalála elveszíti minden jelentőségét. Ha több út is

vezet Istenhez, Neki nem lett volna szükséges elküldenie egyetlen Fiát, Jézus Krisztust, hogy meghaljon önként a kereszten.

Túlságosan kategorikus kijelentésnek tűnik ez, mely minden mást kizár és nem tűr ellentmondást? Talán így van, de Isten világosan és félreérthetetlenül mondta ezt, mert nagyon fontos. Másképpen is tekinthetünk azonban Jézus azon állítására; hogy Ő „az út”. Ha belegondolunk abba; hogy Isten tökéletes, igazán megdöbbentő, hogy egyáltalán kapcsolatunk lehet Vele. Az a hihetetlen számomra, amikor belegondolok az ember helyzetébe, hogy egyáltalán létezik út ehhez a szent és igazságos Istenhez.

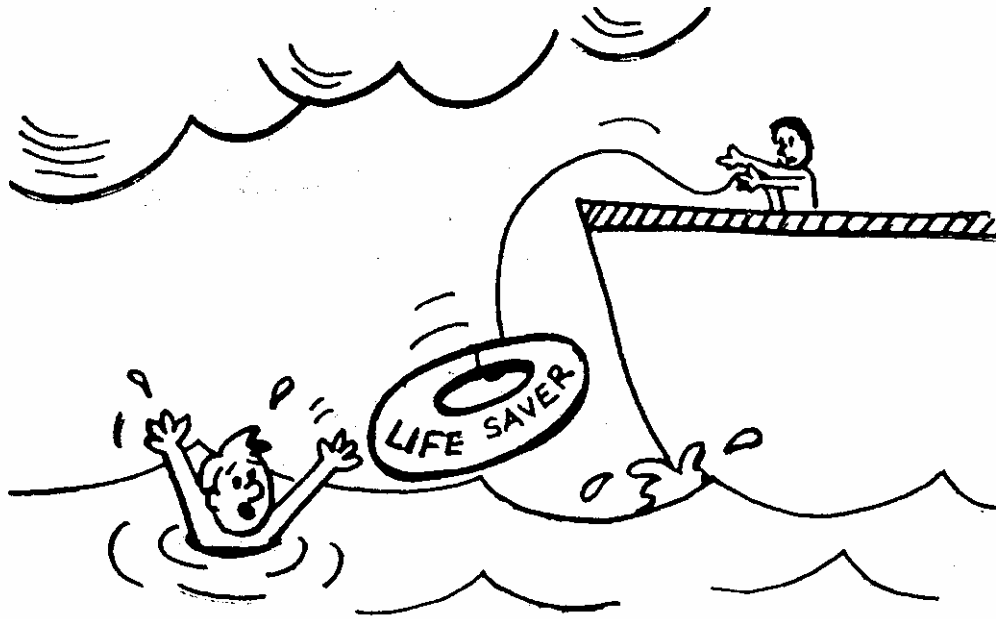
Nézzenek az emberiség bizonytalan helyzetére. Megszegtük egy tökéletesen szent, tökéletesen jó és igazságos Isten előírásait és törvényeit. Hogyan? A Biblia szavaival: mindannyian vétkeztünk, nem feleltünk meg Isten elvárásainak (Róma 3,23). Akik tudnak görögül önközül, azok ismerik a **bűn** szó szemléletes eredetét: A **bűn** eredetileg egy íjász szakszó volt. Amikor egy íjász nem lőtt el a célig, az ellenőrző a céltáblától visszakiáltott: „bűn”, mely azt jelentette, hogy elvétette a célpontot.

A tökéletes Isten, jelenlétében csak tökéletes jóság és tökéletes szentség lehet: ezek az Ő elvárásai. Ez a célpont; amit el kell találnunk. De mivel egyikünk sem felel meg ezeknek az elvárásoknak, mindannyian bűnösök vagyunk: Ha őszinték vagyunk, be kell ismernünk, hogy az életünk nem tökéletes. Hazudtunk, loptunk, a másét kívántuk, irigykedtünk, féltékenyek voltunk, haragosak, bűnös vágygal és mohósággal teltek. Egyik kapcsolatunkban sem voltunk tökéletesek. Összehasonlíthatjuk az életünket valaki máséval, hogy jobban érezzük magunkat - valóban nem követtük el Sztálin vagy Hitler büntetteit -, de ez hiábavaló törekvés. Nem számít, kik vagyunk, közülünk a legjobbak sem felelnek meg Isten tökéletes elvárásainak. Bűneink miatt pedig teljesen el vagyunk választva Istentől, aki szeret minket. Amikor Isten „igen”-t mond, mi „nem”-et. Amikor Isten „nem”-et mond, mi „igen”-t. A legtöbb ember, ha őszinte önmagával, egyet fog érteni azzal, hogy valami mélyen belül nincs rendjén, valami hiányzik. Ez az üresség és magány azért van, mert el vagyunk választva attól, aki minket alkotott. Csak Ő adhat nekünk békességet, célt és boldogságot az élethez.

Hadd fogalmazzam meg ezt másképpen is. A legtöbb ember úgy gondolkodik, hogy a jótetteinkért kapott jópontjainkkal kiérdemelhetjük az utat Istenhez. . Kétségtelenül így gondolkodnak az észak-amerikai kultúrában élők. Ha jól dolgozom, akkor előléptetnek. Ha szorgalmasan tanulok az iskolában, jó jegyeket kapok. Ha keményen dolgozom fociedzésen, bejutok az első csapatba. Ebből arra következtetünk, hogy ugyanígy eljuthatunk Istenhez is. Mivel Ő egy jóságos Isten, az emberiségnek szorgalmasan jó dolgokat kell cselekednie, hogy eljuthasson Hozzá. Itt azonban összedől a logikus érvelés. Isten tökéletes jóság, s a jótetteink sohasem emelhetnek az Ő szintjére minket.

Íme egy hasonlat arról, amit mondok. Tegyük fel, hogy Isten New York Cityben van, s a világban élő összes ember Angliában él. Isten azt mondja: „Ha kapcsolatot akarsz teremteni velem, át kell úsznod az óceánt Angliától New Yorkig.” Így hát mindenki beugrik a vízbe. Néhány ember csak egy kilométert tud leúszni. Néhányan tíz kilométert. Néhány erős atléta lehet, hogy eljut 300 kilométerig. Egy olimpiai úszó esetleg leúszik 500 kilométert, de senki sem tud átúszni New Yorkba: ez lehetetlen.

Mint a különböző szinten álló úszók, összehasonlíthatjuk a jóságunkat a körülöttünk lévő emberekével. Mondhatjuk, hogy „sohasem hagytam el a feleségemet”, vagy „ritkán csalok”, vagy „nem vagyok gyilkos”. De nem másokkal összehasonlítva rangsorolódunk. Isten jóságának tökéletességével összevetve ítéltetünk meg, és egyikünk sem jut el a célig: nem tudjuk leúszni a távot. A minket teremtő Isten elvárásai alapján bűnösök vagyunk. Bűneink miatt pedig nem várhatunk mást, mint Istentől való elválasztottságot. Még ha jóságunk más emberekével összehasonlítva olyan is, mint az olimpiai úszó, nem fogunk eljutni a célig (vagyis megfulladunk), ha megpróbálunk elúszni New Yorkig, azaz megpróbálunk megfelelni Isten tökéletes elvárásainak: a szentségnek és a jóságnak.

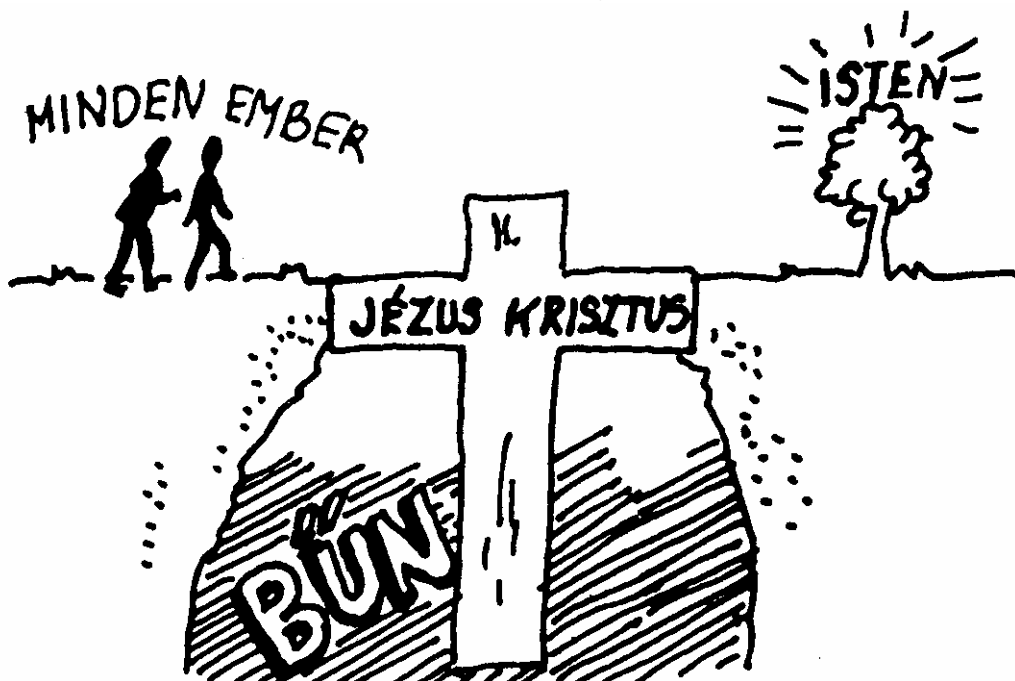


Nyilvánvaló, hogy ha a saját erőmből lehetetlen elúsznom Angliától Amerika partjaiig, akkor nincs szükségem úszólecekre, hanem másképpen kell átkelnem. Egy mentőcsónakon vagy hídon.

Nos, Jézus azt mondta, hogy **Ő a híd**, mely egy bűnös emberiséget és egy szent Istent összeköt. Ezért halt meg Jézus Krisztus: Ezért középpontja a történelemnek Krisztus keresztje. Az Újszövetségben ez olvasható Timóteushoz írt első levélben:

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággént a maga idejében. (1 Timóteus 2,5)

EGY A KÖZBENJÁRÓ



Ezért van többre szükség, mint egy találmányra kiválasztott ösvényre ahhoz, hogy eljuthassunk Istenhez. Sohasem nyújthatunk Istennek tökéleteset - a hegyet nem lehet megmászni. Isten azt mondta, egyedül **Ő** határozza meg, hogyan juthatnak be az emberek a házába. „**Én** vagyok az út” - mondta Jézus. **Én** vagyok az ajtó, melyen ha belépsz, Isten házába jutsz.

AZ IGAZSÁG

A második dolog, amit Jézus mondott, ez volt: „Én vagyok az igazság.” Hát ez nem tűr ellentmondást, ugye? De az igazság - meghatározása alapján - sem tűr ellentmondást. „Lehet, hogy az ön számára ez igaz, de számomra nem” - mondhatják önök. Az igazság azonban nem így működik. Ha Lenin volt a Kommunista Párt első főtitkára, ez nemcsak az önök számára igaz, hanem számomra és a világ többi része számára is. Ha George Washington volt hazám első elnöke, ez nemcsak számomra igaz, hanem az önök számára és a világ többi része számára is. Ezért ha Jézus Krisztus „Az Igazság”, akkor ez nemcsak számomra igaz, hanem a világ számára is. Lehet, azt mondják, hogy amíg igaznak hisznek valamit, addig az .az önök számára igaz is lesz: De ez sem ésszerű. Ha elhisznek valamit, attól az nem lesz igaz. És attól, hogy nem hisznek el valamit; az nem válik hazugsággá. A hitem nem hozza létre az igazságot, és nem is semmisíti meg azt. Az a fontos, hogy mi az igazság.

Tegyük fel, hogy csak nagyon vékony jégréteg van a Moszkva folyón; de én hiszem, hogy a jég meg fog tartani, és át fogok tudni kelni a folyón. Elkezdek átsétálni a folyón a jégbe vetett hatalmas hittel, de egy hazugságban hiszek. Nem számít, milyen erős a hitem, ha rámegyek a vékony jégre, az betörik és megfulladok. A jégbe vetett hitem nem fogja létrehozni azt, amit igaznak hiszek, vagyis hogy a jég meg fog tartani. Ellenben lehet, hogy kis hite van csak annak, aki a folyót borító vastag jégen jár, mégis biztonságban átér a túlsó partra. Nem a hit teremti meg a biztonságot vagy annak hiányát. A kérdés az, hogy az igazságban vagy a hazugságban hiszek-e, a vastag jégben vagy a vékony jégben. Ha a hitemet - bár kicsiny - a vastag jégbe vetem, egy biztonságos sétában lesz részem. Hiába van azonban hatalmas hitem a vékony jégben, mégis el fogok veszni. Így van ez Krisztussal is. Ha Ő az egyetlen út egy szent és jószágos Istenhez - és ez a világegyetem és Isten igazsága -, annyit kell csak tennem, hogy bízom Benne, és abban, amit tett, hogy megismerhessem Isten szeretetét és megbocsátását az életemben.

Korábban már említettem, hogy C. S. Lewis élete nagy részében ateista volt, de később megismerte a Jézusra; és állításainak igazságára alapozott kereszténységet, és megtért. - Több évig volt a középkori és reneszánsz irodalom tanára az Oxfordi Egyetemen, majd később a Cambridge-i Egyetemen. Jézus istenségét hirdető kijelentését kommentálva azt mondta, hogy az vagy igaz, vagy hamis. Ha Jézus az Isten és ez igaz -, akkor el kell dönteniük, hogy mit kezdenek az állításaival. De tegyük fel - mondta Lewis professzor -, hogy Jézus Istennek vallotta magát, ám ez az állítása valójában hamis volt. Akkor két lehetőség lenne: Jézus vagy tudta, hogy az állítása hamis, vagy nem. Ekkor Lewis azt mondta, hogy ha Jézus Istennek vallotta magát, de ez az állítása hamis volt, és Ő ezt tudta, akkor Jézus hazug volt. De nemcsak hazug volt, hanem bolond is, mert megölette magát ezért. És nemcsak bolond volt, hanem egy pokolbéli ördög, mert azt mondta az embereknek, hogy Benne higgyenek az örök élet reményében. Lewis levonta ebből a következtetést: azt fontolgatni, hogy a világ által valaha ismert legnagyobb jó hatást gyakorló személy ilyen hatalmas hazugságban élt, nem ésszerű állásfoglalás.

Jézus esetleges hazug voltát és hazugságban leélt életét kommentálva a tizenkilencedik századbéli történész, **W. Lecky** - bár egyáltalán nem hitt a kinyilatkoztatáson alapuló vallásban - ezt írta Jézusról: „Jézus alakja nemcsak az erény legteljesebb példája, hanem a legerősebb ösztönzőerő is annak gyakorlására, és olyan nagy hatású, hogy nyugodtan állíthatjuk, az élete három aktív évről szóló egyszerű feljegyzés többet tett az emberiség megújításáért és megszelídítéséért, mint a filozófusok összes értekezése, és a moralisták összes jóra buzdítása.”

Ne feledjük azonban, hogy van még egy lehetőségünk. Ha Jézus állítása, hogy Ő Isten hamis volt, de tényleg azt gondolta, hogy Ő Isten, ez azt jelentené, hogy értelmileg kiegyensúlyozatlan volt, és ez a skizofrénia diagnózisát adná. Ezzel szemben Jézus egyetlen vonása sem utal a skizofrénia jeleire.

A legtöbb elmeorvos azt mondja, hogy ha a világ egyszerűen Jézus tanításai szerint élne, nem lenne sem háború, sem gyilkosság, sem gyűlölet. Ez nem úgy hangzik, mint a skizofrénia. **J. T. Fisher**, az elmeorvos nagyon jól összefoglalta a problémát:

Ha vennénk az összes mérvadó cikket, melyet a legképzettebb pszichológusok és elmeorvosok a mentálhigiéna témájában valaha írtak ha tömöríteni és finomítani akarnánk ezeket, kivágva a fölösleges szószaporításokat -, ha csak a lényegét szeretnénk, s ezt a hígítatlan, tiszta, tudományos tudást megpróbálnánk tömören megfogalmaztatni a ma élő legjobb képességű költővel, a Hegyi beszéd esetlen és hiányos összegzését kapnánk, mely igencsak megsínylené az összehasonlítást, hiszen a keresztény világ majdnem 2000 éve tartja kezében a teljes választ nyughatatlan és hiábavaló vágyódásaira. Ebben rejlik az optimális szellemi egészséggel és elégedettséggel leélhető sikeres embert élet terve.

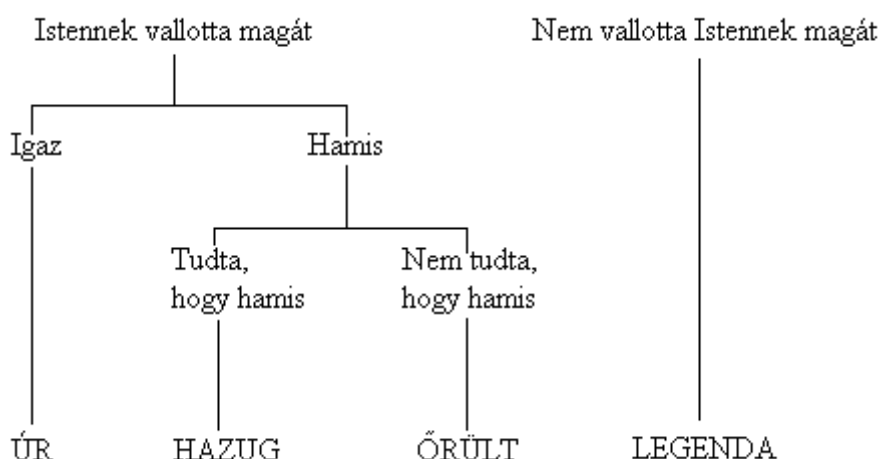
Mint azt **John Warwick Montgomery** olyan éleslátóan megjegyezte: „De ez egyszerre kétféleképpen nem lehet. Ha Jézus tanításaiban található az »optimális szellemi egészséggel és elégedettséggel leélhető, sikeres emberi élet terve«, akkor ez a tanító nem lehet egy őrült, aki teljesen félreismeri saját személyiségének természetét.”

Lewis professzor tehát levonta azt a következtetést, hogy e két lehetőség közül egyik sem ésszerű. Jézus Krisztus állításait illetően mindössze négy lehetőségünk van:

Jézus Legenda.
Jézus Hazug.
Jézus őrült.
Jézus az Úr.

A legendán kívül (mely történetileg nem megalapozott) csak három lehetőség marad Jézus személyét illetően: vagy hazug, vagy őrült, vagy Ő az Úr. A kérdés tehát ez: melyik a legvalószínűbb e három lehetőség közül?

ISTENNEK VALLJA MAGÁT



Lewis azt a következtetést vonta le, hogy Jézus nem volt sem hazug, sem őrült, hanem Ő az Úr, mint ezt az ábra mutatja.

AZ ÉLET

Úgy hiszem, Jézus állításának következő része a kulcsa másik két kijelentéséhez.

„Én vagyok az út és az igazság” - mondta Jézus. Azután ezt mondta: „Én vagyok az élet.” Ez Jézus állításának legfontosabb része. Jézus állítása, hogy Ő „az élet” azt sugallja, hogy neki örökké kell élnie, ha nekem örök vagy örökké tartó életet akar adni. Ezen állításának köze van a feltámadásához, a kereszténység hitelességének legfontosabb mércéjéhez. Ha Jézus Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor Ő nem az igazság, és nem az út. Krisztus élete hitelességének alapja a feltámadásában lelhető meg.

Ha Jézus Krisztus nem támadt fel a halálból és nem győzte le azt, akkor a keresztények a világ legnagyobb bolondjai. Ha Jézus Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor amit önöknek mondok nem más, mint hazugság. Ha Jézus Krisztus nem támadt fel a halálból, a hitük, a hitem és a világ hite haszontalan és hiábavaló.

Jézus életének középpontja - állításainak bizonyításával összefüggésben - azon kijelentése volt, hogy el kell vettetnie és „meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia”. (Márk 8,31)

Philip Schaff, a történész - aki *A Keresztény egyház történetét* írta - azt mondta: „A kereszténység próbája a feltámadás, mely vagy a legnagyobb csoda, vagy a legnagyobb csalás, melyet a történelem feljegyez.”

Dr. William Lyon Phelps a Yale Egyetemről szintén ezt mondta: „Krisztus életének próbája a feltámadás.”

Még az ismert ateista, **H. L. Mencken** is a következőket mondta: „A teológiát és a tudományt semmilyen módon sem lehet összhangba hozni.” De hozzátette: „Ha Jézus Krisztus feltámadt a halálból, ez valószínűvé teszi a kereszténységet.”

Maradt egy kérdésünk: Feltámadt Krisztus a halálból? Ha igen, milyen bizonyíték segíthet minket abban, hogy következetes gondolkodással eljussunk erre a következtetésre?

A bizonyítékok összegyűjtése általában a következő két módon történik. Az egyik a tudományos módszer: egy ellenőrzött körülmények között, általában laboratóriumban elvégzett kísérlet. Ez azt jelenti, hogy a pontos körülményeket és a kísérletet meg lehet ismételni. A tudósok hipotéziseket állítanak fel a nyert adatokból.

A történelmi események azonban egyetlen alkalommal történnek meg és nem ismételhetők. Nem használhatjuk a tudományos módszert, hogy bebizonyítsuk, Julius Caesar létezett. Más bizonyítási eljárást alkalmazunk tehát: a jogi történelmi módszert. Ezt alkalmazzák a bíróságokon a bűnösség vagy ártatlanság bizonyítására. Lejegyzett történelmi események megbízhatóságának ellenőrzésére is használják. Gondolkodásbeli tisztességünk megőrzése érdekében nem kell félnünk attól, hogy ezt a módszert Jézus Krisztus tanulmányozására alkalmazzuk, és így segítsük azon állításainak bizonyítását, melyek szerint Ő a világ Megváltója, s személyes Megváltója és Ura mindazoknak, akik befogadják őt. Végül is életét, halálát és feltámadását történelmi dokumentumok mondják el.

Wolfhart Pannenberg, a Münchener Egyetem professzora mondta: „Az, hogy Jézus feltámadása megtörtént-e vagy sem, történelmi kérdés, s e ponton a történelmi kérdést nem lehet megkerülni. A kérdést tehát a történelmi érvelés szintjén kell megválaszolni.”

Ha a tudásunk a múlttól mindig a múlt bizonyítékaira és tanúk beszámolóira alapul, akkor az ehhez az elvhez kapcsolódó következő logikus kérdés az, hogy megbízhatók-e a feltámadásról szóló tanúságtételek. Megbízhatók a feltámadásról szóló tanúságtételek?

Az értékelés alatt álló tanúságtételnek nyitottnak kell lennie megerősítéssel és cáfolattal szemben az értékelést végzők számára. Ha azt mondom, hogy kint esik a hó, ez az állítás nyitott

megerősítéssel és cáfolattal szemben. Így tehát, amikor a feltámadásról szóló tanúságtételekkel foglalkozunk, ugyanazokat az alapelveket kell alkalmaznunk, mint amelyeket a bíróságokon, vagy bármely történelmi adat megbízhatóságának vizsgálatakor alkalmaznak. Hallgassák meg, mit mond a feltámadás bizonyítékaival kapcsolatban néhány jogi szakértő, akik gondolkodását ezek az alapelvek vezérlik.

Thomas Arnold professzor - aki tizennégy évig volt a Rugby Egyetem rektora, a Róma történelme szerzője, az Oxfordi Egyetem Modernkori történelem tanszékének vezetője - jól tudta, hogyan kell a bizonyítékok értékelése alapján megállapítani a történelmi tényeket. Miután gondosan átvizsgálta a Krisztus feltámadása mellett szóló bizonyítékokat, e nagy tudós a következőket mondta: „Hosszú évek óta foglalkozom más korok történelmének tanulmányozásával, a róluk író emberek elbeszéléseinek vizsgálatával és mérlegelésével, de nem tudok egyetlen olyan tényről sem az emberiség történelmében, melyet jobb, teljesebb és oly sokféle bizonyíték támasztana alá, mint azt a hatalmas jelet, melyet Isten adott nekünk: Krisztus meghalt és feltámadt a halálból.”

John Capeley, a Cambridge-i Egyetem tanára, aki a bírói hivatás csúcsáig jutott Angliában, és akit a brit történelem egyik legnagyobb bírói elméjeként ismertek el a következőket mondta: „Igazán jól tudom, mi az, hogy bizonyíték, és mondhatom, hogy olyan bizonyítékot, mint ami a feltámadás mellett szól, még sohasem cáfoltak meg.”

Lord Darling, aki egy másik bírósági elnök volt Angliában, a következőket mondta: „A világ egyetlen intelligens esküdtszéke sem tudna más ítéletet hozni, mint hogy a feltámadás története igaz.”

Van egy barátom, egy ragyogó gondolkodó, aki egyetemi csoportjából elsőként kapta meg diplomáját. Egyszer valaki megkérdezte őt, hogy miért fogadta el a kereszténységet. A barátom így válaszolt: „Azon egyszerű okból, hogy nem tudom megcáfolni a feltámadást.”

Bárcsak mindenki megpróbálná megcáfolni Krisztus feltámadását, mivel ez azt jelentené, hogy mindenki elvégezné a saját kutatását. Itt a történelem néhány kételkedőjére gondolok, akik nekiláttak, hogy megcáfolják a feltámadást, de amikor szembesültek a bizonyítékokkal, hitüket Krisztusba vetették.

Egyikük **Sirnon Greenleaf** professzor volt, a jog egyetemi tanára, a Harvard Egyetem - az Egyesült Államok egyik legjobb egyeteme - jogi tanszékének vezetője. Írt egy könyvet A jogi bizonyítékok alapelvei címmel. Három tanítványa azt a kihívást tette, hogy Greenleaf professzor alkalmazza a könyvében leírtakat Krisztus feltámadására, és vizsgálja meg azokat a bizonyítékokat, melyek Jézus halálból való feltámadása mellett szólnak. Greenleaf professzor elfogadta a kihívást. Vizsgálatai végeztével ezt mondta: „Nincsenek jobban dokumentált történelmi bizonyítékok, mint a Krisztus feltámadása mellett szólók.” Majd hozzátette: „Meggyőződésem, hogy meggyőzhetik bármelyik angliai vagy egyesült államokbeli esküdtszékot arról, hogy Krisztus feltámadt a halálból.”

Két másik professzort is megemlítek az Oxfordi Egyetemről. Az egyik **Lord Lyttleton**, a másik **dr. Gilbert West**. El akarták pusztítani a kereszténység „mítoszát”. Tudták, hogy először Krisztus feltámadását kell megcáfolniuk, majd a tanítványok megváltozott életét. Dr. West akarta bebizonyítani a feltámadás téves voltát, Lord Lyttleton pedig tarsusi Saul aki megpróbálta elpusztítani az első századi keresztényeket - gyökeres átváltozását kívánta megmagyarázni. Egy évvel később mindketten keresztények lettek. A könyvben, melyet a feltámadás bizonyítékainak általuk folytatott vizsgálatáról írtak, ezt írják: „Ne utasítsanak el semmit, amíg meg nem vizsgálták.”

Frank Morrison - egy brit jogász, aki nekilátott egy könyv megírásának, melyben tagadni akarta Jézus feltámadását - írt is egy könyvet, de ez nem az a könyv lett, amit eredetileg eltervezett. Ahogy vizsgálta a Krisztus feltámadását alátámasztó bizonyítékokat, e kételkedő jogász olyan meggyőzőnek találta azokat, hogy kénytelen volt elfogadni őket és hívő lett. A könyv, melyet végül is írt - Ki mozdította el a követ? címmel - a Krisztus feltámadása mellett szóló bizonyítékokat taglalja.

Lew Wallace is nekilátott, hogy könyvet írjon Krisztus istenségének és feltámadásának cáfolatáról, majd ehelyett megvédte ezeket híres könyvében, a *Ben Hurban*.

BESZÜKÜLT GONDOLKODÁSMÓD

Sajnos azt kell mondanom, hogy vannak önök között néhányan, akik, bármit mondanának is a bizonyítékok, elutasítanak azokat. Sok ember nem kutatás, hanem filozófiai előfeltételezések alapján utasítja el Isten állításait és Jézus személyét. Gyakran találunk olyan embereket az egyetemeken, akik azt mondják, azért nem hisznek a feltámadásban, mert nem hisznek Istenben vagy a természetfölöttiben vagy a csodákban. Ehelyett inkább egy zárt gondolatrendszerhez ragaszkodnak. Spinoza és Hume, a két filozófus azt mondta, hogy még ha eléjük tárnák is a feltámadást bizonyító tényeket, akkor sem hinnének benne. Miért? Nem bizonyítékok hiányában, hanem mert abban hittek, hogy nincs Isten, nincs természetfölötti, nincsenek csodák.

Nem kell hozzátennem, hogy ez nem következetes gondolkodás, hanem filozófiai rövidlátás. „Még ha a bizonyítékok azt mulatják, hogy $2+2=4$ - érvel a beszűkült elme -, akkor is hiszem, hogy az csak három lehet.”

Így hát azokhoz fordulok, akik őszintén keresik és szeretnék megismerni Istent. Hadd apelláljak az önök következetes gondolkodásmódjára, mint a korábbi szkeptikusokéra, akik nekiláttak objektíven megcáfolni Isten létezését.

Íme egy idézet az Apostolok cselekedeteiből, egy újszövetségi könyvből, melyet Sir William Ramsey, az ismert archeológus az első század egyik leghitelesebb történeti írásának nevezett:

Az első könyvet arról írtam, Teofilusom, amit Jézus tett és tanított kezdettől egészen addig a napig, amelyen felvitetett, miután a Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott. Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta ezeknek, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól. (ApCsel 1,1-3)

HÁROM TÉNY

Van három bizonyos tény, melyben keresztények és nem hívők egyaránt egyetértenek. Ezek a következők:

1. *Jézus Krisztust keresztre feszítették.*
2. *Volt egy üres sír.*
3. *Volt egy húsvéti kijelentés: **Jézus feltámadt!***

Jézust Kr.u. 29 körül feszítették keresztre. Levették a keresztről és arimátiai József sírjába fektették.

Történelmi dokumentumok tanúsítják, hogy egy nagy, egy és két tonna közötti súlyú követ helyeztek a sír elé. Erre a köre pedig rákerült a római pecsét, melynek olyasmi pszichikai hatása volt, mintha a KGB tenné a pecsétjét egy ajtóra. Mintha azt mondanák: „Ha feltöröd a pecsétet, megtörünk téged.” Ezután római őrséget állítottak a sír elé, hogy biztosítsák a test érintetlenségét. Ez a római őrség négy-tizenhat képzett katonából állt. Három nappal később mégis üres volt a sír. Néhány szkeptikus, aki megpróbálta megmagyarázni az üres sírt olyan feltételezésekkel áll elő, melyek elfogadásához nagyobb hitre van szükség, mint magának a feltámadásnak az elfogadásához.

Az egyik ilyen a *Venturini* által felállított úgynevezett „ájulás-elmélet”. Ez azt mondja, hogy Jézus valójában nem halt meg a kereszten; levették a keresztről, és amikor a sírba tették, a sír nyirkossága életre keltette a testét. Elmozdította a nagy követ, lábujjhegyen elosont az örök mellett, megjelent a tanítványainak, mint győzedelmes Isten, majd elment és meghalt valahol. Még a legtöbb szkeptikus sem fogadja el ezt az elméletet, mégis néhányan megpróbálják ezzel megerősíteni azon álláspontjukat, hogy Krisztus nem támadt fel.

Egy másik elmélet szerint az asszonyok rossz sírhoz mentek. De ha az asszonyok rossz sírhoz mentek, akkor ez azt jelenti, hogy a római őrség is rossz sírhoz ment. Akkor pedig a zsidó vezetők is rossz sírhoz mentek. Különbösen a jó sírban megtalálták volna Jézus testét. A másik lehetőség ezekkel és a hasonló elméletekkel szemben az üres sír, és amit a tanítványok hirdettek: „Feltámadt!”

Jézus Krisztus él! Megbocsátja bűneiket és örök életet ad azoknak, akik hisznek Benne.” Ha ez hazugság lett volna, a zsidó hivatalos személyeknek csak el kellett volna menniük a sírhoz, elhozni a holttestet, és közszemlére kitenni Jeruzsálem közepén, mondván: „Íme a ti feltámadt Megváltótok”, s a keresztény mozgalom, a feltámadás hirdetése véget ért volna. A holttestet azonban nem tudták felmutatni: a sír üres volt.

John Warwick Montgomery - a keresztény hitvédő, a Simon Greenleaf Jogi Iskola egykori dékánja a következőket írja: „A hihetőség határain túl van az, hogy a korai keresztények kitaláltak volna egy ilyen történetet, majd azok között hirdették, akik egyszerűen megcáfolhatták volna felmutatva Jézus holttestét.”

Paul Althaus a németországi Erlangeni Egyetemről hozzáteszi: „A feltámadás hírének egyetlen napig, egyetlen óráig sem lehetett volna fenntartani Jeruzsálemben, ha a sír üres voltát nem állapították volna meg tényként minden érintett számára.”

Az üres sír magyarázata az lehet, hogy vagy természeti, vagy természetfölötti esemény történt. Ha Isten valóban feltámasztotta Krisztust a halálból, akkor joggal és megalapozottan hívhatom önöket, hogy térjenek meg a bűneikből és bízzanak Krisztusban, mint személyes Megváltójukban és Urukban, mert ez a logikus válasz. Ha azonban a magyarázat természeti, valakinek el kellett távolítania a holttestet. De kicsoda? A római katonák? Nem, a római katonákat azért állították oda, hogy a test a sírban maradjon. A zsidó hivatalos személyek? Nem, ők - hogy megcáfolják a tanítványok állításait - felmutatták volna a testet és ezt mondták volna: „Íme a ti »feltámadt« Megmentőtök.”

Talán a tanítványok távolították el a testet, és ők hazudták, hogy Jézus Isten, és feltámadt a halálból. Ám a kutatást végzők által talált bizonyítékok épp az ellenkezőt sejtetik. Először is, a tanítványok nem számítottak rá, hogy Jézus feltámad a halálból. Jézus újra és újra elmondta nekik, hogy meg fog halni; majd három nappal később feltámad a sírból, de a tanítványok nem értették meg őt. Amint Jézus meghalt, a tanítványokból tizenegy rettegő ember lett, akik bujkáltak, menekültek. A vezetőjük halott volt, az álmaik összetörték.

Mégis jó néhány nappal a feltámadás után ugyanez a csoport bátor és határozott lett. Mi okozta ezt a nagy változást? Ez nem amiatt volt, mert láttak egy üres sírt: a feltámadott Jézust látták.

Mit nyertek volna a tanítványok azzal, hogy kitalálnak egy történetet Jézus feltámadásáról? Tekintélyt? Gazdagságot? Hatalmat? Tisztséget? Hadd mondjam el önöknek, hogy mit nyertek. Egy kivételével mindegyikük mártírhálált halt. Volt, akit lefejeztek. Volt, akit keresztre feszítettek. Volt, akit halálra köveztek vagy vertek, és mindezt azért, mert hirdették, hogy Jézus él, s bűnbocsánatot és örök életet ígér. Íme a felsorolás arról, amit a tizenegy apostol és a korai keresztény vezetők nyertek azáltal, hogy ragaszkodtak ahhoz az állításhoz, hogy Jézus feltámadt:

- András - keresztre feszítették
- Barnabás - a zsidók megkövezték
- Bertalan - bottal verték agyon Jakab,
- Jézus testvére - megkövezték
- a kis Jakab - ledobták a templom csúcsáról és megverték
- János - természetes halállal halt meg
- Júdás - keresztre feszítették
- Lukács - felakasztották egy olajfára
- Márk - lábánál fogva végigvonszolták az utcákon, majd megégették
- Mátyás - megkövezték és lefejezték
- Máté - karddal ölték meg
- Pál - lefejezték
- Péter - megkorbácsolták és fejjel lefelé megfeszítették
- Fülöp - megkorbácsolták és megfeszítették
- Simon - keresztre feszítették Tamás - lándzsával átdöfték
- Jakab, Zebedeus fia - karddal ölték meg Taddeus – lenyilazták

Ha a feltámadás története hazugság lenne, ők ezt tudták volna. Számukra hazugságban élni azonban összeegyeztethetetlen volt azzal, amit az erkölcsi életükről tudunk.

Történelemkönyvében **Harold Mattingly** a következőket írja: „Szent Péter és Szent Pál apostolok a vérükkel pecsételték meg bizonyágtételüket.” Tectallin írta, hogy senki sem akar meghalni, hacsak nem tudja, hogy nála van az igazság.

Igaz, hogy sok ember meghalt már hazugságért, de csak akkor, ha igaznak hitték. Emberek nem halnak meg egy hazugságért, melyről tudják, hogy hazugság. Ha a tanítványok hazudtak, szántsándékkal becsapták a világot. Ez pedig semmiképpen sincs összhangban a Bibliában található tanításaikkal és írásaikkal, sem az erkölcsi magatartással, melyet az embereknek tanítottak, hogy aszerint éljenek. Ők becsületességet, tisztességet és őszinteséget tanítottak.

Edward Gibbon A római birodalom felemelkedése és hanyatlása című könyvében felsorol öt okot a kereszténység első századbeli terjedésére. Ezek közül egy „a tanítványok tiszta, becsületes, nyílt és őszinte viselkedése”. Krisztus üzenete az, hogy szeressük egymást, hogy jóindulatúak legyünk és igazat mondjunk. Élhetek a tanítványok ilyen hatalmas hazugságban? Nem, én hiszem, hogy látták a feltámadt Krisztust, az életük gyökeresen megváltozott, és elindultak a világba, hogy minden embernek elmondják Jézus szeretetének, váltság-halálának, halált legyőző feltámadásának „Jó Híret”, s azt, hogy Ő élt és most is él. Kész arra, hogy életet adjon - mert Ő AZ ÚT és AZ IGAZSÁG mindazoknak, akik bíznak benne.

Paul Little kérdezi Tudd, hogy miért hiszel című könyvében: „Gátlástalan hazudozók vagy rászédett örültek ezek az emberek, akik segítettek a társadalom erkölcsi szerkezetének átforgatásában? Ezeket a lehetőségeket még nehezebb elhinni, mint a feltámadást, és egy szemernyi bizonyíték sincs alátámasztásukra.”

Mint korábban mondtam, Jézus feltámadásának másik magyarázata természetfölötti: Isten feltámasztotta Őt a sírból, és Ő most is él. Ezt nem csak az igazságnak, de az ésszerű igazságnak hiszem.

Jézus azt mondta, hogy Ő az egyetlen út egy Istennel létesítendő kapcsolathoz, és hogy Ő az egyetlen igazság, mely megszabadíthatja az embereket. Ő a hegyen felfelé vezető egyetlen ösvény. Csakis Ő általa lehet teljessé az ember és ismerheti meg az igaz, élő Istent. Csakis Jézus Krisztuson keresztül nyerhet az ember életet - Jézus azt mondta, hogy Ő „az élet”, mely önkért és értem legyőzte a halált.

Egyetemem alatt nagy hatással volt rám **Blaise Pascal** egy mondása. Mint tudják, Pascal egy nagyszerű tizenhatodik századi francia matematikus volt, egy csodatehetség, aki már 16 éves korában elkápráztatta Európát bonyolult egyenleteivel. Harmincegy éves korában Pascal leírta a következő - azóta klasszikussá, közhelyszerűvé vált - tételét: „Minden ember szívében van egy Isten-alakú vákuum, melyet sohasem lehet betölteni semmilyen teremtett dologgal. Csak Isten töltheti be azt, Jézus Krisztus által kinyilatkoztatva.”

Pascal ezen állítása nagy hatással volt az életemre. Felismertem ezt a vákuumot az életemben. Olyan kérdéseim voltak, mint „Ki vagyok én?”, „Hova megyek?”, „Mi dolgom itt?” Bármit értem is el az életben, a céltalanság és üresség érzése megmaradt. Megpróbáltam válaszokat találni. Életemet a sportnak szenteltem, de bármit értem is el, az életem még mindig nélkülözötte a célt. Intellektuális elfoglaltságnak szenteltem az életem, de bármit értem is el az egyetemen, volt egy érzésem, hogy valami hiányzott belőlem.

Látják, barátaim, Isten olyannak teremtett minket, hogy sohasem érezzük az élet értelmét és teljességét addig, amíg személyesen meg nem ismerjük Őt. Isten három részből alkotott minket. Testtel rendelkező lénynek alkotott minket, és gondolkodási képességet adott nekünk. De szellemi képességeket is adott. Mégis legtöbbünk csak kétharmad emberként éli az életét. Fejlesztjük magunkat testileg, értelmileg, de szellemileg nem. Sohasem leszünk teljesek addig, amíg meg nem ismerjük Istent személyesen, és ez Jézus Krisztus személyén keresztül lehetséges. Ez az egyetlen módja annak, hogy betöltsük a bennünk található szellemi űrt és ürességet.

Záró szavaimban hadd emeljem ki az előadás legfontosabb részét. Ha csak egy dologra is emlékeznek majd ebből az előadásból, szeretném, ha arra emlékeznének, hogyan lehet személyesen megismerni Jézus Krisztust. Először is tudniuk kell, hogy Isten szereti önöket. Azt mondja a Biblia, hogy Isten annyira szereti a világot, hogy Jézus Krisztust adta nekünk (János 3,16). Isten annyira szeret minket, hogy elkészítette az utat, amelyen eljuthatunk hozzá. De hogy eljuthassunk hozzá - és ez a második fontos dolog -, el kell ismernünk, hogy szükségünk van Rá. El kell ismernünk, hogy a lázadásunk miatt egy szakadék áll közte és köztünk. Ez elvezet minket a harmadik fontos dologhoz: Jézus ezt mondta Lukács 13,3-ban: „De ha meg nem tértek [vagyis el nem fordultok eddigi útjaitoktól], éppen úgy elvesztek mindnyájan.” A megtérés egyszerűen a gondolkodás megváltoztatását jelenti. Egész életükben Istentől távolodó irányban haladtak. Isten szeretne kapcsolatban állni önökkel; azt szeretné, ha megfordulnának és felé haladnának. Ezt úgy tehetjük meg, hogy elismerjük Isten előtt, hogy bűnösök vagyunk és másképpen akarunk gondolkodni Róla.

Ezután tudniuk kell, hogy Jézus önökért halt meg a kereszten. Hogy a bűn kérdését szemléltessük, tegyük fel, hogy önöknek és nekem bűn-tartozásunk van. A tartozás azt jelenti, hogy valamilyen kötelezettséggel tartozom. Hihetetlenül nagy az adósságunk Istennel szemben, s ezt nem tudjuk visszafizetni. Én nem tudom visszafizetni az önök adósságát, mert nekem is megvan a magam adóssága. Önök nem tudják kifizetni az én tartozásomat, mert önöknek is megvan a maguk adóssága. A Biblia ezt írja Róma 6,23-ban: „Mert a bűn zsoldja a halál.” Azaz a zsold fizetség, éppúgy, mint a pénz, amit a munkámért kapok. Amit a bűneimmel kerestem (a zsold, amit kapok) - **HALÁL** - örök elválasztottság Istentől.

Ez olyan, mintha tízmillió rubellal tartoznának valakinek (dollárban), és egy nap csak egy rubelt keresnének. Semmiképpen sem tudják kifizetni ezt az adósságot. Szükségük van valakire, aki képes arra, hogy kifizesse a tartozásukat, mert a bűn zsoldjának következménye van: örök elválasztottság Istentől.

Amikor **II. Miklós** volt Oroszország cárja, egy apa katonának adta a fiát abban a reményben; hogy egy kis fegyelmet és útmutatást tanul majd. Egyebek mellett a fiúnak volt egy gyengéje: a szerencsejáték, a hadsereg légköre pedig úgy tűnt, inkább árt, mint használ.

A seregbeli munkája a könyvelés volt. Ahogy a szerencsejátékból eredő adósságai nőttek, kölcsönvett az előőrs kincstárából, hogy kifizesse az adósságait. Nyerés helyett tovább veszített, és egyre jobban eladósodott.

Egy éjszaka a helyzetén elgondolkodva összeadta az adósságait. Amikor meglátta a hatalmas végösszeget, ezt írta a főkönyvre: „Ekkora adósságot ki tud ki fizetni?” Hátradőlt a széken - fegyverrel a kézben -, hogy elgondolkodjon egy kicsit. Ahogy eltöprengett az életén és a halálán, elszunnyadt.

II. Miklós cár aznap éjjel megtekintette az előőrsöt. Amikor belépett a könyvelő kunyhójába, meglátta az alvó embert, a töltött fegyvert és az árulkodó főkönyvet.

Mikor a katona felébredt, ránézett a főkönyvre és elolvasta, amit írt: „Ekkora adósságot ki tud kifizetni?” Alatta a következő állt: „Minden kifizetve, II. Miklós cár!” Látják, II. Miklós cárnak megvolt az anyagi fonása ahhoz, hogy kifizesse az adósságot.

Az adósság az, amivel másoknak tartozom. A büntetés az, amit akkor kapok, ha nem tudom kifizetni az adósságomat, vagy megszegem a törvényt. Ha megszegem a sebességkorlátozást, akkor büntetést kapok, fizetnem kell valamennyi rubelt (vagy dollárt) a törvény megszegéséért. Ez az én büntetésem, s az adósságom a társadalommal szemben. Ha megölök valakit, sokkal fájdalmasabb büntetést kapok: halálbüntetést. Kivégeznek, mert megszegtem a törvényt és gyilkosságot követtem el. Mint látják, minél nagyobb a törvénszegés, annál nagyobb a büntetés. Az Istentől való örök elválasztottságnak a megszegett törvény szigorúsága az oka - az, hogy nem élünk egy szent és igaz Isten elvárásainak megfelelően. A világ legnagyobb törvénszegései a legszigorúbb következményeket vonják maguk után.

Ezért tett emberré és élt tökéletes életet a Fiú Isten. Nem volt bűne. Nem volt adóssága. Isten az adósságot, mellyel a bűneinkért tartozunk, Jézus Krisztus vállára tette, és Krisztus, mert szeret

minket, megfizette az adósságunkat azáltal, hogy meghalt helyettünk. Isten most már megbocsát és új életet ad önöknek, ha befogadják Jézust. A Róma 5,8-ban ez olvasható: „Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk.”

Tegyük fel, hogy az önök barátja rákban haldoklik, de mert annyira szeretik és törődnek vele, megkérlik a doktort, hogy végezzen el egy átültetést, mely után a rákos sejtek az önök testébe kerülnek át. Mi történne? Ő élne tovább, önök pedig meghalának. Miért? Mert ami a halálát okozta volna, az önök testébe kerülne át, önök halnának meg helyette, ő pedig tovább élne. Ezt tette önökért Krisztusa kereszten. Ez olvasható a 2 Korinthus 5,21-ben: „Mert [Isten] azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”

De pusztán azáltal, hogy elfogadják és értelmükkel felfogják bűnös voltukat és Krisztus halálát, még nem kerülnek kapcsolatba Istennel. Meg kell hozniuk egy döntést. A Biblia ezt írja (János 1,12): „Ám mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek.” Tehát minden embernek személyesen kell befogadnia Krisztust, hogy Isten családjának tagja lehessen.

Amit elfogadunk Istentől ajándék, mivel semmit sem tudunk adni viszonzásul. Nem mondhatjuk, hogy „Itt vannak a jócselekedeteim, a jócselekedeteimmel szeretném törleszteni az adósságomat: így biztosan a mennyországba jutok.” A Biblia ezt írja: „Hiszen kegyelemből [nem megérdemelt jóindulatból] van üdvösségetek [lettetek Isten gyermekei] a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Efezusi levél 2,8-9) A Biblia azt is írja, hogy „a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka azonban örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róma 6,23)

Tegyük fel, hogy van egy tollam, amit önöknek szeretnék adni ajándékba. Lehet, hogy azt mondják, szép toll, és szeretnék megkapni. Mit kell tenniük, hogy megkapják? El kell venniük. Lehet, hogy hisznek a tollban, és sok mindent személyesen is tudnak róla, de a toll nem az önöké, amíg el nem fogadják.

Természetesen maradhatnak ott is, ahol most vannak, elválasztva Istentől. Erről a döntésről azonban Ő azt mondja, hogy a bűn zsoldja a halál. Majd hozzáteszi: „Isten kegyelmi ajándéka azonban örök élet.” Az ajándék ingyenes, de el kell fogadniuk ahhoz, hogy az önöké lehessen.

Hogyan fogadhatják el az ajándékot? El kell dönteniük, hogy kinyúlnak érte és elveszik. Ez olyan, mint az otthonuk ajtaján kopogtatnék. Dönthetnek úgy, hogy ülve maradnak és azt mondják: „Ez John, látni sem akarom.” Én végül is elmennék. Vagy dönthetnek úgy, hogy odajönnek az ajtóhoz és azt mondják: „John, ön nem szimpatikus nekem, nem akarok beszélni önnel, viszlát.” Én pedig elmennék. Vagy választhatnák azt is, hogy kinyitják az ajtót, és azt mondják: „John, örülök, hogy látom, jöjjön be. Érezze magát otthon.” Én pedig hívásukra bemennék a házukba, mivel önök úgy döntöttek, hogy behívják az otthonukba.

Ez pontosan az a kép, amilyennek Jézus Krisztus írja le a kapcsolatát önökkel: „Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja szavamat és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele étkezem, ő meg velem.” (Jelenések 3,20)

Ez a döntés hit által történik, mely bizalom Isten igazságában. Ez a Jézus Krisztusba vetett hit három dologból áll. Először is, tudniuk kell arról, amit Isten az önök iránt érzett szeretetéből tett Jézus Krisztus által. Másodszor, el kell hinniük ezt a tényt, és el kell fogadniuk, mint igazságot. Harmadszor pedig, és ez a legfontosabb, az igaz hit érdekében személyes BIZALMUKAT kell vetniük a tényekbe, és hinniük kell, hogy Jézus kereszten elvégzett váltsága elégséges fizetség a bűneikért.

IGAZ HIT

A tények tudása

Hit az Igazságban

Személyes bizalom

Tegyük fel, hogy én mindent TUDOK egy liftről, és HISZEK benne. Hiszem, hogy fel fog vinni engem a földszintről a negyedik emeletre. De ezt nem tapasztalom meg mindaddig, amíg be nem szállok a liftbe, amíg nem BÍZOM a liftben, és rá nem hagyom magam.

Jézus Krisztus ma is él. Nagy árat fizetett azért, hogy önöknek és nekem kapcsolatunk lehessen Istennel. Jézus szereti önöket és ingyenes ajándékként bocsánatot ajánl fel önöknek. Annyit kell csak tenniük, hogy megköszönik Neki, hogy meghalt önök helyett, bíznak Benne és befogadják Őt az életükbe. Döntésüket azáltal hozhatják meg, hogy kitarják szívük és életük ajtaját Neki, mert Ő kopogtat és be szeretne jönni.

Szeretnék ma megismerni Jézus Krisztust? Remélem, sikerült bebizonyítanom, hogy a keresztény hit egy intelligens hit, melynek ésszerű alapja van. Nem ugrás a sötétbe, hanem belépés a fénybe. Már említettem önöknek, hogy Jézus Krisztus él. Némi hitre van szükség ahhoz, hogy önök és Isten szeretete közel kerüljön egymáshoz. Nem kell mindent érteniük. De ha egyszer azt mondják: „Igen, Jézus, köszönöm, hogy meghaltál értem; kérlek, jöjj be az életembe”, akkor Krisztus készséggel megteszi. Akkor meg fogják tapasztalni azt, amiről eddig beszéltem. Sokáig én is csak gondolkodtam róla, mielőtt megértettem, hogyan kell befogadni Jézust. De most már bizonyosságot tehetek önöknek Isten szeretetéről és megbocsátásáról, amely Krisztusban található.

A Biblia így foglalja össze az evangéliumot 1 Korinthus 15,3-5-ben: „Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam: Krisztus meghalt a bűneinkért, amint az Írás mondja. Eltemették és harmadnapon föltámadt. Ez is az Írás szerint. Megjelent Péternek, azután a tizenkettőnek.”

TEKINTSÜK ÁT AZ EDDIGIEKET

ISTEN HELYZETE: Milyen az Isten?

Isten szerető és tökéletes.

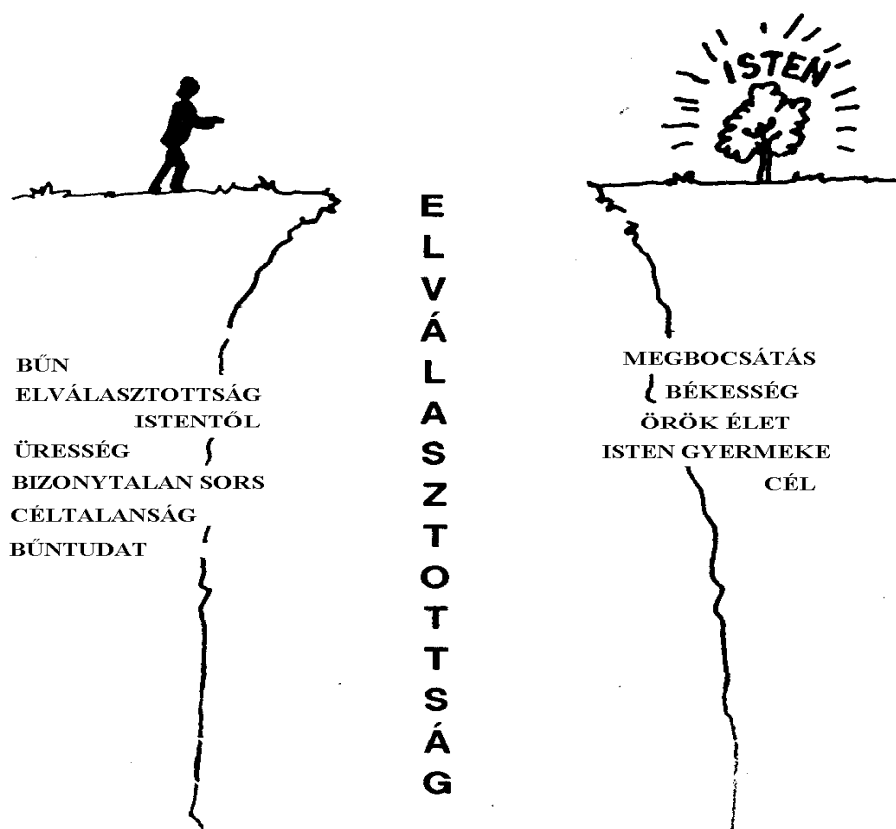
A MI HELYZETÜNK: Milyenek vagyunk mi?

Bűnösök és Istentől elválasztottak.

ISTEN GONDOSKODÁSA: Mit tett Isten a probléma megoldása érdekében?

Fiát, Jézus Krisztust adta, hogy a kereszten meghalva bűnünk teljes fizetsége legyen.

Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. (Róma 3,23)

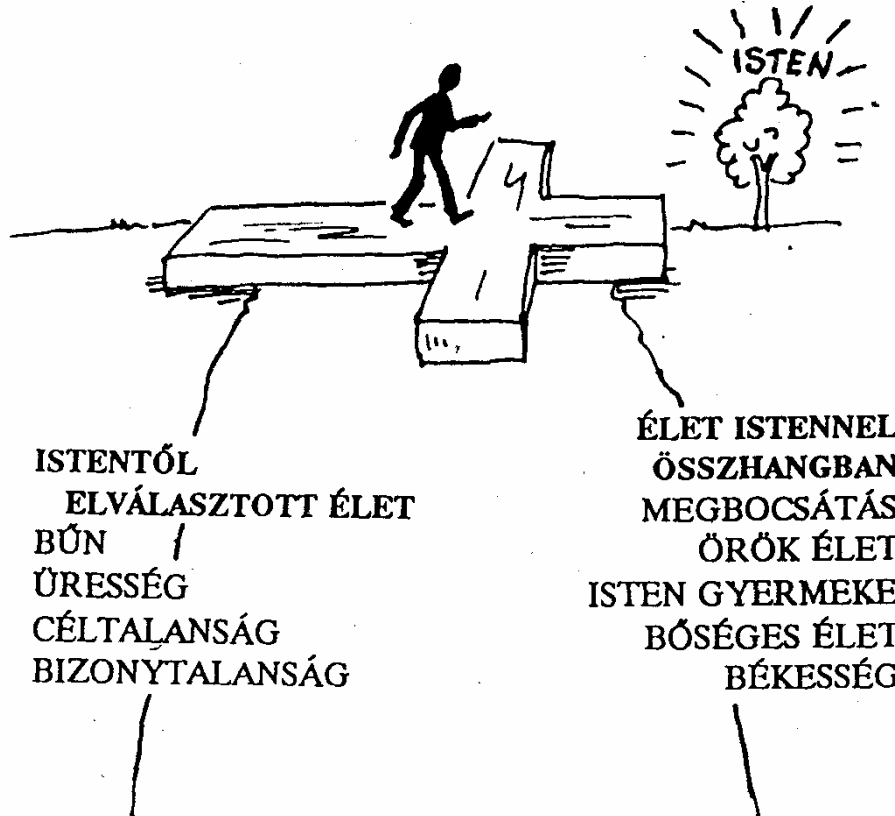


A VÁLASZTÁS ÖNÖKÉ!

FOGADJÁK BE JÉZUST!

A BŰN ZSOLDJA A HALÁL...

ISTEN KEGYELMI AJÁNDÉKA
AZONBAN AZ ÖRÖK ÉLET



Szeretném a mai alkalmat egy imával zárni. Ha készen állnak arra, hogy Krisztusban, mint Megváltójukban bízzanak, kérem mondják el velem együtt ezt az imát. Néhány olvasó talán szeretne még többet megtudni Jézusról, de mások önök közül már tudják, hogy Isten megérintette önöket, és bár nem teljesen értik, tudják, hogy amit elmondtam önöknek, igaz.

A következő ima által Isten családjának tagjaivá válhatnak, teljes bocsánatot nyerhetnek és megkaphatják az örök élet ajándékát. Lassan olvassák.

Istenem, bevallom, hogy bűnös vagyok, és megértem, hogy a bűnöm elválaszt Tőled. Hiszem, hogy Jézus, Isten lévén, megfizette a büntetést minden bűnömért, amikor meghalt a kereszten és feltámadt a halálból. Uram Jézus, köszönöm neked, hogy meghaltál értem. Kérlek, bocsásd meg a bűneimet. Megtérek útjaimból, és meg akarom változtatni az irányt, amelyben életem halad. És most, Uram Jézus, kitéárom életem ajtaját, s megkérlek, jöjj be az életembe, mint Uram és Megváltóm. Csakis tőled remélem a bűneim bocsánatát és az örök élet ingyenes ajándékát. Ámen.

MOST VONULJANAK FÉLRE, ÉS MONDJÁK EL EZT AZ IMÁT ISTENNEK - CSAK KETTEJÜK KÖZÖTT.

Ha most elmondták ezt az imát, szeretném, ha elolvasnák a Bibliában János evangéliumának harmadik részét, majd az evangélium többi részét is. A nevem és a címem megtalálható a könyv végén, és arra biztatom önöket, hogy írjanak nekem. Mondják el a könyv olvasása, és a megváltás imájának elmondása közben született gondolataikat. Bizonyára vannak kérdéseik is. Kérésükre küldünk további útmutatást, mely segít majd abban, hogy Krisztussal létesített kapcsolatukban növekedjenek. A következő oldalak segítenek részletesebben megérteni mindazt, ami önökkel történt, ha elmondták az imát és befogadták Krisztust.

BEFEJEZÉS

Ha elmondták az imát és behívták Jézust az életükbe, biztosak lehetnek abban, hogy Isten gyermekeivé és örök családjának tagjává váltak. Szeretnék még néhány dolgot hozzáfűzni az eddigiekhez, melyek segítségükre lesznek az imént meghozott döntésük értékelésében.

FOGADJÁK BE KRISZTUST

1. Jézus mondta János 1,12-ben, hogy „mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik hisznek nevében.” Hogy Isten családjának tagjaivá válhassanak, be kell fogadniuk Jézust az életükbe. Tudniuk kell, hogy ajándékot fogadnak el.

ISTEN AJÁNDÉKA

2. Az Efezus 2,8-9-ben ez olvasható: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék”. Mint láthatják, amikor befogadják Krisztust, Isten felajánlott ajándékát fogadják el. Ez nem cselekedeteken alapszik. Ez azért van így, hogy senki se dicsekedjék. Ha Isten családjának tagjaivá váltak azáltal, hogy befogadták Jézust, mint személyes Megváltójukat, ennek jó cselekedetek és megváltozott élet lesz a következménye - de a jócselekedetek nem képesek létrehozni ezt a kapcsolatot.

A VÁLASZTÁSUK

3. Isten ajándékát egyszerű elfogadni. A Jelenések könyvében (3,20) ezt mondja Jézus: „Nézd, az ajtóban [életed ajtajában] állok és zörgetek. Aki meghallja szavamat és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele étkezem, ő meg velem.” Jézus azt mondja, hogy ugyanúgy fog bejönni az önök életébe, mint amikor kinyitják az ajtót, s behívnak valakit az otthonukba. Ezt nevezi a Biblia „újjászületés”-nek, ami azt jelenti, hogy Isten családjába születnek, s annak részévé válnak.

HOGYAN LEHETNEK BIZTOSAK

4. A Biblia (1 János 5,11-12-ben) ezt írja: „Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”

EGY KÉRDÉS: befogadták Isten Fiát?

Igen? Akkor örök életük van. „Bizony, bizony mondom néktek: - mondta Jézus, (mint azt János 5,24 írja) -, aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életre.” Ez világosan azt jelenti, hogy ha Krisztusra bízzák bűneik megfizetését és befogadják Őt az életükbe, nem fognak megítéltetni.

Lapozzanak vissza és nézzék meg mindegyik igét az előbb idézett két versben:

„Aki **hallja** az én Igémet...”

Ezt tették? Ha a válaszuk igen, akkor...

„És **hisz** abban, aki elküldött engem...”

...elhiszik, amit Isten mondott, és bíznak Krisztusban, mint Megváltójukban.

„Annak örök élete van...”

Ez azt jelenti, hogy később? Nem, most, ebben a pillanatban.

„Sőt ítéletre sem megy...”

Nem azt mondja, „lehet, hogy”

„Hanem átment a halálból az életre.”

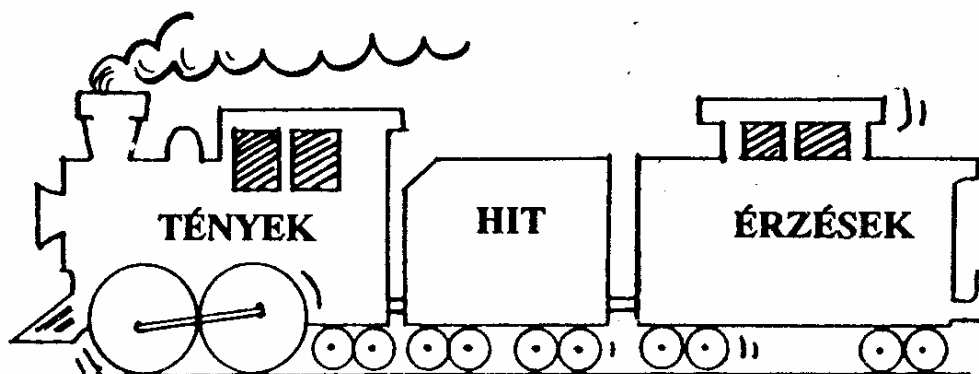
Ez azt jelenti, hogy: „Nem kell aggódniuk miatta.”

Más szóval, örök életük van Jézus ígéretének igazsága alapján.

Mikor kezdődik tehát az örök életünk? Az örök élet mindannyiunk számára abban a pillanatban kezdődik, amikor hiszünk. Kérem önöket, jegyezzék meg a következőt: ezek az állítások Isten Igéjén alapulnak, nem azon, amit éreznek.

NE HAGYATKOZZANAK AZ ÉRZÉSEIKRE

Isten Igéjének, a Bibliának ígérete - nem az érzéseink - a mérvadó. A keresztény ember Isten és Igéje megbízhatóságába vetett hit (bizalom) által él. Ez a vonatot ábrázoló rajz a tények (Isten és Igéje), a hit (Istenbe és Igéjébe vetett bizalmunk) és az érzések (hitünk és engedelmisségünk eredményei) közötti kapcsolatot szemlélteti (János 14,21).



A vonat megy az utolsó kocsival, de nélküle is. Értelmetlen lenne azonban a vonatot az utolsó kocsival húzni. Ugyanígy nekünk mint keresztényeknek sem szabad az érzéseinktől függenünk, hanem ehelyett Isten megbízhatóságába és Igéjének ígéreteibe kell vetnünk hitünket (bizalmunkat).

Ha befogadták Jézust, akkor Ő bejött az életükbe, akár érzik, akár nem. A hitüknek Isten Igéjének bizonyosságán kell nyugodnia, bármit mondanak is az érzéseik. A pillanat, melyben hit által befogadták Krisztust, akaratuk döntése volt; és amint ezt megtették, sok dolog történt:

1. Krisztus bejött az életükbe.

„Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja szavamat és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és velem étkezem, ő meg velem.” Jelenések 3,20

„Velük akarta közölni Isten, micsoda fönséges gazdagságot rejt a pogányok számára ez a titok: Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye.” Kolosséiakhoz 1,27.

2. Bűneik megbocsátást nyertek

„Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.” Kolosséiakhoz 1,13-14

3. Isten gyermekei lettek.

„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében...” János 1,12

4. Örök életük van.

„Bizony, bizony mondom néktek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életre.” János 5,24

5. Megkezdték a nagy kalandot, amelyre Isten teremtette önöket.

Jézus mondta: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” János 10,10

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2 Kor. 5,17)